

Отчий дім (1942)
Буряківець Юрій Дмитрович

Я в ньому виростав, і не забудь
Вогнів з веранди ніжну каламуть.

В годину смутку ними марив я, —
В них молодість всміхалася моя.

Покинуть край примусив супостат,
Та знову я вертаюся до хат.

Доносить вітер із усіх сторін,
Як б'є по вмерлим надвечірній дзвін.

Я побиваюсь пташкою, журюсь:
Кого зустріну вдома, як вернусь?

Можливо, мати вибилась із сил,
Спочила край заплучених могил.

Над нею не підвів ніхто хреста,
Хто сиротину словом привіта? —

Біліє рідний дім у далині,
Не заблищать задумливі вогні.

Німіє в білих китицях весна,
Зненацька світло вдарило з вікна.

О, не забути тих мені хвилин! —
Чи не твою я бачу, нене, тіль?

Сипнув суцвіттям птах із верховіть,
Вітаючи додому мій прихід.

1942

Постійна адреса: http://ukrlit.org/buriakivets_yurii_dmytrovych/otchy_dim